

VOORWOORD

Ik ben Zara Braeken, dit boek schreef ik met een reden... Een gevoel... Een troost... Ik schreef het niet voor mezelf maar voor iedereen die echt wilt weten hoe ik werkelijk in elkaar zit en hoe ik me werkelijk voel. Hoe ik me voel is moeilijk te beschrijven. Ben ik triest? Ben ik gelukkig? Ben ik eenzaam? Of ben ik net heel omringd? Als je me echt kent, weet je dat ik graag verken. Als je me echt kent weet je dat ik anti-pest ben. Kortom als je me echt kent weet je dat ik...

Op dat laatste zinnetje ken je na het lezen van dit boek misschien wel het antwoord. Dit kan nooit fout zijn. Het is jouw persoonlijke mening. Het is erg belangrijk om je mening te uiten. Ook al is iemand het er niet mee eens. Want wanneer je geen eigen mening hebt, ben je geen persoon. Iedereen op de wereld heeft een eigen mening. Er zijn bijvoorbeeld mensen die graag wandelen terwijl een ander liever fietst of loopt. Ik ben een gewoon meisje, maar toch ben ik anders. Ik wil altijd dat alles gelijk is en gelijk staat. Als het volume van de radio, tv, gsm,... niet op een rond getal staat, irriteert mij dat enorm. Als er een boek verkeerd in de boekenrek steekt, voel ik de frustraties vanbinnen stromen. Dan kijk ik de hele tijd naar dat ene boek en wil ik het goed zetten. Soms is dat niet mogelijk... zoals op school bijvoorbeeld.

Ik heb een redelijk druk leven. Mijn week is vaak helemaal gevuld met hobby's. De enige die echt als ontspanning voelt, is piano spelen. Als ik speel, voelt het alsof ik zweef. Ik ben dan heel even in mijn eigen wereld. De wereld waar alles kan. Ik sluit mijn ogen en denk aan een plek. Een plek

met rust. Een plek waar de wind zachtjes door de bomen waait. Een plek waar ik gewoon mezelf kan zijn.

Ik ben Winnie Bloemen, dit boek schreef ik met een reden... Na het verlies van onze dochter en zus ben ik meer dan een jaar van de kaart geweest. Ik kroop in mijn wereld en verborg mij daar diep in weg. Verdriet en gemis zijn niet de juiste woorden om de hel te beschrijven waar ik in terechtkwam. Zelfs het woordje 'hel' is nog te zacht om uit te leggen hoe ik mij voelde. Nooit had ik dit gekend, nooit had ik dit gevoeld, gelukkig maar.

De dag dat mijn dochter verhuisde naar een ander leven, ben ik voor een stukje mee vertrokken. Dat besef is pas later gekomen. Ik ben er nog, maar ook voor een stuk niet meer.

Ik heb zoveel herinneringen aan mijn meid, dat laatste jaar, het zit in mijn geheugen gegrift. Met dit verhaal wil ik vooral de andere Zara laten zien. Niet alleen het meisje dat verongelukte op 700m van haar huis, maar de Zara die zij was. Op momenten dat ik schrijf, lijkt ze naast mij te zitten. Lijkt ze mij woorden in te fluisteren. Zeker bij de fragmenten waar ik haar aan het woord laat, lijkt het echt, is het Zara. Dit is haar verhaal. Zo zou zij het schrijven, zou zij het willen. Het is het verhaal van een vechter, maar ook van een mooi mens. Hiermee bedoel ik innerlijk en uiterlijk. Zara had zoveel talenten, maar ze was vooral een goed en warm mens die opkwam voor iedereen. Dit vaak ten koste van zichzelf. Toch bleef ze doorgaan en positief in het leven staan. Ze schreef haar gevoelens vaak neer. Ik las ze allemaal door en door. Soms moest ik lachen, soms ook huilen. Vanuit deze verhalen en mijn herinneringen komen de woorden op papier. Haar woorden, onze woorden. Soms denk ik dat ze te

bijzonder was om hier te zijn, om hier te blijven. Ik vond niet zo heel lang geleden een briefje gericht aan haar zus: ‘Liefste Judy, de reden dat ik je deze brief schrijf is om je te bedanken omdat je gewoon een top zus bent.’ Dat was en is Zara. De rest van de brief blijft zowel voor jou als voor mij geheim. Dit is van hen. Maar zo mooi, die eerste zin, die eerste woorden.

Het lijkt alsof ze vijf jaar geleefd heeft in één jaar. Wist ze diep vanbinnen dat haar leven kort zou zijn? Wist ze dat ze een engel op aarde was? Bij ieder verlies zijn er vaak veel vragen en zo weinig antwoorden. Nooit zullen deze er zijn of misschien ooit als onze dag is gekomen. Wie zal het zeggen?

Ik probeer gebeurtenissen te vertellen vanuit haar ogen. Zoals ik het hoorde van anderen. Zoals ik haar ken. De laatste dag van haar leven, hoe zou zij deze hebben beleefd? En dan dat eerste moment dat je dood bent. Iedereen heeft hier toch al ooit over nagedacht. Hoe gaat dat? Hoe voelt dat? Geen mens die kan zeggen of het klopt of niet. Ik schrijf het vanuit mijn gevoel, vanuit Zara die in gedachten naast mij zit. Ik neem je mee in ons leven of vooral in haar leven. Om dan samen op zoek te gaan naar die bijzondere plaats die we allemaal hebben, maar die door verdriet en angst soms moeilijk te vinden is. Reeds jaren ben ik op zoek naar enige troost, naar enige mildheid voor mezelf, naar overleving. Het is niet gemakkelijk en dat is het nog steeds niet. Het blijft iedere dag opnieuw leven van moment tot moment. Het blijft mij verrassen en doet mij beseffen dat mijn nieuwe leven niet dat is waar ik als klein meisje van droomde. Soms vraag ik mij af wat we hier allemaal doen. Of hoe veel of hoe weinig zin het leven heeft. Tijdens het schrijven van ons verhaal kwam ook het coronavirus ons leven binnen. De hele wereld werd op zijn kop gezet. Niemand bleef ervan gespaard. De

verhalen van mensen die afscheid moesten nemen, plots, onverwacht, maar vooral soms keihard, zonder enige vorm van menselijkheid, maken mij erg verdrietig. Ik denk dan terug aan ons afscheid. Hoe hard dit ook was, we waren wel samen. We konden knuffelen, vastnemen, tranen laten zoveel we wilden. We konden Zara mee naar huis nemen en haar op haar kamer laten tot de laatste dag. Met corona kon bijna niets. Was elk afscheid onmogelijk. Was knuffelen niet toegelaten, waren mondmaskers doodnormaal. Vreselijk als je op deze manier afscheid moet nemen of op deze manier moet gaan. Al bracht het virus voor ons ook rust mee. Als je diep in rouw bent, moet je vaak uitleggen waarom je iets niet of wel doet, dat moest nu niet. Want niks mocht, dus ook niks moest. Bubbels werden erg klein. Tegelijkertijd vond ik het vreselijk voor mijn andere dochter Judy. Met haar bijna twintig jaar heeft zij nood aan vrienden, zeker met wat zij meemaakte in het leven. Zij, evenmin als een andere jongere, een ander mens, verdient dit niet. Toch hoop ik dat het virus ons ook heeft geleerd hoe dierbaar het leven is en vooral wat een grote rijkdom we hebben met de mensen rondom ons heen. Graag neem ik jullie mee naar mijn rijkdom, mijn gezin. Ondanks het verdriet en het gemis zullen wij altijd met vier blijven. Zullen voor mijn echtgenoot Raf en mezelf onze meiden altijd het allerbelangrijkste zijn in ons leven. Zullen wij altijd blijven geloven dat er ooit een dag komt dat we weer samen zijn. Terwijl we geduldig hierop wachten proberen we er samen het beste van te maken, met vier. Anders dan andere gezinnen die nog compleet zijn. Maar zeker niet met minder liefde. Want als er iets is dat nooit kapot te krijgen is, dat nooit kan afgenomen worden, dan is dat ‘echte’ liefde. Ken je dat, die onvoorwaardelijke liefde die je voelt bij

de geboorte van je kind? Het moment dat het op je buik wordt gelegd en dat je beseft dat dit van jou is? Niet alleen komt er een groot verantwoordelijkheidsgevoel, een beetje angst, maar vooral ook heel veel liefde. Zo was het althans bij mij. Bij allebei mijn meisjes heb ik dit gevoeld en dat voel ik nu nog elke dag opnieuw. Het is misschien de uitleg van 'het moederinstinct'. Waarmee ik niet wil zeggen dat de roze wolk altijd even roze was. Want naast al de liefde is er ook de opvoeding die je dient te geven. Maar net dat allemaal samen maakt het zo bijzonder een mama en een papa te zijn van twee goudklompjes. Voor eeuwig en altijd en zoveel meer...